

Nửa Điều Thuốc

Chương 7 : Chương 7

CHƯƠNG 7

*/

Tốt nghiệp xong đại học, cha mẹ của cậu ấy bỏ vốn vì cậu ấy mở một công ty mạo dịch. Tôi trở thành người giúp việc cho cậu ấy.

Ở giai đoạn mới cất bước của công ty, chúng tôi đều bận bịu điên cuồng giống như con quay, tăng ca thức đêm là chuyện thường xuyên. Vì nhiều khi căng thẳng, cậu ấy bắt đầu học hút thuốc, luôn ngẫu nhiên đem một nửa điều thuốc đặt vào miệng tôi, cợt nhả nói : "Cái này gọi là có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu!"

Khi công ty đi vào con đường phát triển ổn định, việc chia nhau hút một điều thuốc cũng đã vô thanh vô tức trở thành một thói quen của chúng tôi. Hoặc là cậu ấy một nửa tôi một nửa, hoặc là tôi hút hết nửa của mình rồi đưa cho cậu ấy, cũng có khi, cậu ấy hút hết nửa điều của mình rồi đưa lại cho tôi. Nếu hai chúng tôi không ở cùng một chỗ, mỗi người cũng sẽ chỉ hút nửa điều thuốc.

Nửa điều thuốc, có lẽ với cậu ấy chỉ là thói quen. Chỉ có tôi biết, tôi có bao nhiêu hạnh phúc một khắc này, trong miệng thấm dần cùng một hương vị bạc hà của cậu ấy, thanh lương mà ngọt ngào, giống như tôi mơ hồ mà chạm đến tình yêu.

Nửa điều thuốc ấy khiến người ta trầm mê, không muốn chia xa, không muốn chia lìa, lưu luyến cùng si mê, một đời một kiếp.

Dần dần, bạn bè của cậu ấy càng nhiều, cả nam lẫn nữ, phần lớn đều là thanh niên thuộc tầng lớp thượng lưu ở thành phố này, cách ăn mặc khí phái, dáng vẻ cũng phi phàm.

Cậu ấy luôn vui đùa mà giới thiệu tôi mười lần như một với bọn họ, qua loa nói tôi là "Sửu Sửu" rồi đuổi tôi đi khỏi, sau đó, cậu ấy hoàn toàn biến mất.

Bạn cậu ấy tuy rằng gia thế, dung mạo đều tốt lắm, nhưng đều không phải thứ ánh sáng trong trẻo mà tôi cần thấy, cũng không phải là điều tôi muốn thấy.

Bọn họ ở tầng dưới suốt đêm tùy hứng, hơn nữa, càng ngày càng thái quá, điên cuồng hơn. Đến mức tôi khó có thể chịu được, đành phải tự giam mình ở trong phòng. Dù là hôm trời có gió táp mưa sa, tôi cũng luôn mở ra cánh cửa sổ hướng bắc, yên lặng nhìn về nơi xa.

Mỗi khi buổi sáng đi thu dọn, chúng kiến trên bàn một đống hỗn độn, đầy đất bao cao su, khăn tay, cùng la liệt giấy vệ sinh mang theo không rõ chất lỏng thì tôi chỉ thấy trong lòng hoàn toàn vắng vẻ, giống như đã đặt tâm mình trong mờ mịt khói sương, như con thuyền hoài dập dềnh chơi vơi, không thấy bến.

Tôi hiểu được, lòng mình cứ một tắc, một tắc chết đi.

Cuối cùng, khi tôi không thể nhịn được nữa, đối mặt, lên án mạnh mẽ cậu ấy hoang đường, vô lối. Thế nhưng, cậu ấy chỉ ngậm thuốc, mỉm cười như có như không, nói với tôi rằng: "Cậu dựa vào cái gì mà quản tôi?"

Trong lòng tôi trộn lẫn cả đắng cay mặn chát, lấy một loại tâm tình đã nổi chìm phiêu dạt, tôi cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Nếu cậu muốn, tôi cũng có thể, cậu không cần phải làm bừa như vậy..."

Cả thế giới như chìm vào yên tĩnh.

Trong không khí phiêu đảng của khói xám quyện hương lạnh của vị bạc hà, có tiếng tôi áp lực mà hít thở, còn có... tiếng cười mơ hồ của cậu ấy.

Tôi dần dần tuyệt vọng, chính mình, cuối cùng cũng chỉ là một vai hề hèn mọn, sinh ra chỉ để làm trò giải trí cho người khác.

Nhưng mỉa mai thay, tạo hóa khéo trêu lòng người, đến giải trí cho người ấy, tôi cũng không xứng đáng.

Tiếng di động chợt vang lên của cậu ấy đã cứu tôi. Khi nhắc máy lên nghe, sắc mặt cậu ấy đại biến, hướng tôi quát to lên một câu gì đó, cúp điện thoại rồi chạy phắt ra bên ngoài như không thể ở lại thêm một giây nào nữa.

Trong đầu tôi có tiếng âm vang sục sạo, cả người lạnh lẽo, dù có muốn hỏi cũng đã không còn sức lực.

Tôi chờ đợi hạ bút viết đơn xin từ chức, thu thập xong hành lý sơ sài, cất bước đi. Lần đầu tiên, tôi không quay đầu lại nơi chính mình đã từng vun vén suốt mười năm qua.

Lần này cách xa, có lẽ mới chính là thiên trường địa cửu.

Tôi chuyển đến một thành phố ở gần biển, bởi vì từ nơi này, có thể nhìn thấy rất rõ ánh sao Bắc Đẩu sáng ngời trong đêm tối .

Mỗi khi công tác mệt mỏi, tôi sẽ nằm nghỉ ở ban công, mỗi ngày cùng gió biển chia nhau ân tình một liều thuốc.

Đối diện tôi, sóng biển như ánh bạc, quay cuồng. Gió biển lồng lộng thổi, hàng ngàn tinh tú gần ngay trước mắt, cơ hồ như chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm tới.

Nhưng cuối cùng, vạt tinh tú lọt qua kẽ ngón tay tôi, hòa vào trong gió. Dưới ánh sao, bàn tay tôi như muốn khắc tạc lên một khuôn mặt, một bóng hình, gần đến xa xôi.

Tôi vĩnh viễn đưa tay hướng về người con trai ấy. Còn cậu ấy, vĩnh viễn rời bỏ tôi. Gió cuốn, mây bay.

Tôi chậm rãi ngược lên phía trời sao cầu nguyền, trời cao, phù hộ cho cậu ấy - người con trai tôi yêu, một kiếp bình an!

LINK Truyện:

Nửa Điều Thuốc

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/nua-dieu-thuoc-864222.html>

LINK Chương này:

Chương 7

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/nua-dieu-thuoc-864222/chuong-7.html>